

Esdrigues

Santa Maria de Merlès

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Sector central del terme municipal
Emplaçament A 100 metres de la carretera BV-4406, punt quilomètric 13'900.

Coordenades:

Latitud: 42.00545
Longitud: 1.97846
UTM Est (X): 415405
UTM Nord (Y): 4650886

Classificació

Número de fitxa 08255 - 93
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1905
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Número inventari Sí, IPA. 3635

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 006A00011

Fitxes associades:

[Masoveria d'Esdrigues](#)

[Molí d'Esdrigues](#)

Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs

Data de registre de la fitxa: dl., 08/10/2007 - 02:00

fitxa:

Descripció

Escrigues està situada al nord del nucli de Santa Maria de Merlès, dins la vall de la riera de Merlès i en el costat oest d'aquesta.

Es tracta d'un casal de grans dimensions format per un volum de planta quadrada de planta baixa, primer i segon pis, i golfes. Els murs de càrrega són de maçoneria de pedra irregular sense arrebossar, tot i que la tipologia del parament denota que van ser bastits amb la intenció de ser arrebossats posteriorment. Les cantonades estan delimitades amb carreus treballats i la teulada és de quatre vessants, amb una torre de planta quadrada que sobresurt al centre.

La façana principal, orientada al sud, presenta com la resta de l'edifici una disposició d'obertures pràcticament simètrica. A la planta baixa hi ha dos grans portals d'arc rebaixat emmarcats amb pedra bisellada amb inscripcions a la clau: "1905" en un i "J.V.R." en l'altre. A cada extrem hi ha una finestra emmarcada amb pedra bisellada. Tant al primer pis com al segon hi ha la mateixa disposició d'obertures, amb dos balcons emmarcats amb pedra bisellada als extrems i una galeria central de tres arcs rebaixats emmarcats amb pedra treballada. Al segon pis hi ha una finestra central emmarcada amb maó i quatre finestres dobles emmarcades amb maó.

La façana oest presenta dues finestres emmarcades amb pedra bisellada a la planta baixa, quatre balcons emmarcats amb pedra bisellada al primer pis, un dels quals sense base, la mateixa disposició al segon pis (quatre balcons) i quatre finestres dobles emmarcades amb maó a les golfes.

La façana nord té un cos adossat amb quatre finestres emmarcades amb pedra treballada que forma una terrassa a nivell de primer pis. Al primer pis hi ha una finestra emmarcada amb pedra treballada i tres accessos a la terrassa, dos emmarcats amb pedra bisellada i el restant amb pedra treballada. Al segon pis hi ha dos balcons emmarcats amb pedra bisellada i una finestra emmarcada amb pedra treballada, i a les golfes, dues finestres dobles emmarcades amb maó.

La façana est presenta a la planta baixa dues finestres emmarcades amb pedra treballada, al primer pis quatre balcons emmarcats amb pedra bisellada, dos dels quals sense base, quatre balcons més al segon pis, un dels quals sense base, i quatre finestres dobles emmarcades amb maó a les golfes.

Del centre de la teulada en sobresurt una torre de planta quadrada amb dues finestres per costat.

Observacions:

La tercera imatge ha estat cedida per Laura Casanova.

Història

A principis dels segle XX, el 1905, el pare de Josep Maria Vilarmau, en Joan Roca i Raurell, va construir una nova casa a pocs metres de la vella pairalia, i li posaren el nom d'Escrigues. Aquest edifici era conegut originalment com la Torre d'Escrigues ja que té un marcat caire senyorial. D'aquesta manera la primitiva masia d'Escrigues, la gran pairalia, va passar a anomenar-se la masoveria d'Escrigues.

Bibliografia

AADD (1991). Guia d'art del Berguedà. Consell comarcal del Berguedà i Patronat del Centre d'Estudis del Berguedà.

AADD (1994). Inventari de Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. El Berguedà. Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura.

VILARMAU, Josep M. (1997). Folklore del Lluçanès edició a cura del Grup de Recerca Folklòrica d'Osona: J. Aiats, I. Roviró i X. Roviró. Ajuntament de Prats de Lluçanès.
Inventari de Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Santa Maria de Merlès. Àrea de Coneixement i Recerca, Departament de Cultura, Generalitat de Catalunya, revisat el maig de 2007.

